

heder i Varerne, for saa vidt Panthaverne kunne enes om at paategne alle Laanene som eet Laan og at forfølge dem i Forening, men i øvrigt lader det sig ikke gøre. Thi Fremgangsmaaden vilde da blive urimelig indviklet, jfr. §§ 8 og 9, og der ses overhovedet ikke at være Trang til sekundære Laan.

Det Spørgsmaal rejstes undertiden, om Selskabet skal have Ret til selv at give Laan paa Garantibeviserne. Dette maa afgøres uden for Loven; der er i al Fald ingen Grund til i Loven i Almindelighed at forbyde det. Maaſke kan det have sine Vanskeligheder; men omvendt er det sikkert, at Selskabet, som selv kan sørge for Varens Konservering, er særlig egnet til at kunne give høje Laan uden for stor Risiko.

§ 8.

Denne Bestemmelse, til hvilken der selvfølgelig ikke findes noget Sideslykke i Lov af 23de Februar 1866, er redigeret efter det utrykte Udkast's § 6, Bremerlovens § 12, Bremerregulativets § 10 og § 27 i Niebers Forslag, l. c. S. 227.

I gennem hele Udkastet tales der om „Indehaveren“ af Oplagsbeviset eller Garantibeviset, undertiden med en Tilføjeelse som „ret“ eller „legitimeret“ (jfr. § 9). Overalt menes hermed en Indehaver, som ifølge § 3 er legitimeret til at kvittere Beviserne. Det kunde være et Spørgsmaal, om ikke enhver, der havde Oplagsbeviset i Hænde (jfr. Regelovens § 17) burde have Afgang til at indfri Garantibeviset; f. Ex. en Juld-mægtig for Oplagsbevisets Indehaver, der vilde afværge, at Garantibevisets Indehaver gjorde Brug af § 9. Men da Loven paa alle andre Steder alene tager Hensyn til de legitimerede Indhavere, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at gøre en Undtagelse paa dette Sted. Vilde man formulere en saadan Regel, kunde § 8 begynde saaledes: „Enhver, som har Oplagsbeviset i Hænde, kan . . .“ etc.

Det kunde tænkes, at man i denne Paragraf vilde have en Regel om, at Indehaveren af Oplagsbeviset altid skulde kunne fordre det til samme hørende i fke-endsøserede Garantibevis udleveret af enhver Indehaver. At Oplagsbevisets Indehaver faar Garantibeviset udleveret, har for hans Afgang til Varerne ganske vist ingen Betydning, naar Beviset ikke er endsøseret eller paategnet efter § 10, jfr. § 3. Derimod kunde han ville bruge det til at rejse Laan paa Varerne. Men da det kan være, at Sælgeren af Oplagsbeviset har villet beholde Garantibeviset enten for selv at laane paa Varen, eller for at hindre Køberen dert, vil en saadan Pasus

ikke være paa sin Plads. I øvrigt vil den, der køber Oplagsbeviset, altid gøre rettest i at kræve sig Garantibeviset udleveret (lydende paa hans Navn eller in blanco); thi da sættes han i Stand til at rejse Laan paa Garantibeviset.

§ 8 er lige anvendelig, hvad enten Oplagsbeviset befinder sig paa første Haand, eller det er endsøseret; ogsaa i første Tilfælde kan dets Indehaver jo have Interesse i at kunne indløse Garantibeviset, saa snart han vil, og saaledes faa Afgang til Varernes Udlevering. Men navnlig vil dog Køberen af Varerne have Interesse i at kunne indløse Garantibeviset. Ere Varerne pantsatte, før han køber Oplagsbeviset, vil han i Købesummen fradrage Pantsummen, med Renter til Forfaldsdagen, og kun betale Sælgeren Overfluddet. Han selv vil saa for den Tid, der forløber indtil Forfaldsdagen, have Udsættelse med Betalingen af Rest-Købesummen, men saaledes, at han kan betale, naar han vil. Da det ikke er et Køb „paa Levering“, men af individuelle Varer, der allerede ere oplagte i Pakhuset, har Sælgeren ingen Interesse i at modsætte sig, at Køberen henter Varerne, naar han vil. Indløsningen af Garantibeviset kan ogsaa ske efter Forfaldsdagen, naar den blot sker, inden Varerne ere solgte efter § 9. Naar Indløsningen finder Sted, efter at Garantibevisets Indehaver er begyndt at gaa frem efter § 9, maa selvfølgelig paaløbne Omkostninger og 6 pCt. Morarente betales (jfr. § 9).

Selskabet bør have frit Skøn over, hvor vidt Oplagsbevisets Indehaver tilstrækkelig har søgt at faa Garantibevisets Indehaver til at modtage Betaling. Fremdeles kan man ogsaa lade det skønne over, om det deponerede virkelig dækker, hvad der skyldes. Dette vil jo i de allerfleste Tilfælde være ganske utvivlsomt.

Det Spørgsmaal, hvor Pengene skulde deponeres, afgøres i Ulandet paa forskellig Maade. I Bremerregulativets § 10 bestemmes: „Er Beløbet endnu ikke forfaldent, deponeres dette indtil Betalingsdagen i en Bank eller Vegelmæglerforretning, der af Tilhynsraadet anses for sikker; de derved indbundne Renter komme Deponenten til gode.“ Nieber foreslaar, l. c. S. 227 § 27, at Deponeringen skal foregaa hos Selskabet eller ved den Domstol, der er dets Værneting. Hos os kunde der være Tale om som Depositedet at vælge Nationalbanken som „det eneste rette autoriserede Sted“ (jfr. Decr. 4 Juli 1818 § 26). Men nu til Dags synes det ikke rigtigt at udelukke Deponering i andre sikre Banker. Da man imidlertid, naar der skulde kunne deponeres i enhver sikker Bank, maatte